

[Valbak.]

pengereformen på isolerede områder. Regeringen har fastholdt.

De mest markante konsekvenser kan jeg gøre op i tre punkter. For det første: forsøget på at harmonisere syge- og ulykkesydelserne er i typiske tilfælde blevet til det modsatte: yderligere svælg, ganske som jeg var inde på det ved første behandling. Man kan bare se på svarene til spørgsmål 9. For det andet: en meget beskeden effekt er opnået ved disse krummelurer. Og for det tredje: i forhold til denne beskeden effekt har vi fået et betydelig øget træk på statens finanser på et tidspunkt, hvor opgaven, så vidt jeg har forstået, er den modsatte.

Lad os se på ekstraudgiften. Regeringsforslaget betyder en merudgift for staten på 90 mill. kr. Hertil kommer merudgiften ved den forsinkelse, som er en følge af, at man partout skulle have reformenkeltheder indarbejdet, 13 mill. kr. Det bliver altså et sted omkring 105 mill. kr. Vi har i svar på de spørgsmål, der er stillet i udvalget, fået at vide, at hvis man havde gjort, som vi foreslog, havde statsudgiften været ikke de 105 mill. kr., men godt 25 mill. kr. Med andre ord, udgiften til de store armbevægelser med den lille virkning og de skadelige bivirkninger: 75 mill. kr.

Jeg har læst et interview af 15. april i Ekstra Bladet. Det fremtrædende medlem af det høje ting, som blev interviewet, sagde, at hvis der skal være alvor i talen om at spare, så kan vi ikke lade, som om vi kan overkomme alting på én gang. Sådan noget lignende sagde han. Også på sociale områder må vi være forsigtige, tilføjede han. Dette medlem af det høje ting var finansudvalgets formand, fremtrædende medlem af socialdemokratiet hr. Lysholt Hansen. Det kan godt være, at hr. Lysholt Hansen kunne have opnået større effekt med, hvad han sagde, hvis han havde sagt det i anden sammenhæng, f. eks. i sin folketingsgruppe, for her har forsigtigheden jo hidtil i denne sag kunnet findes på et meget lille sted. Det har simpelt hen blot været et knips med fingrene, så ruller millionerne, eller rettere så rystes pengene ud af den hullede si, som statskassen nærmest må siges at være for tiden.¹

Nu er jeg ved det bilag 8, som andre har været inde på, den nye ikrafttrædelsesdato. Regeringen kom med sit ændringsforslag

om, at den nye ordning skulle træde i kraft fra 1. maj. Flere har været inde på det, og de begrundelser, som er givet os for det ændringsforslag fra regeringens side, var to. Det er så at sige uladsiggørligt at administrere en efterbetaling, og ministeren kunne ikke skaffe de 4 mill. kr., det ville koste at friholde lønmodtagerne for bidraget i april. Timer senere var der pludselig opfundet en brugbar administrativ metode, og for det andet var der fundet ikke 4 mill. kr., men næsten 13 mill. kr., sådan at også arbejdsgiverne kunne fritages.

Det giver mig anledning til 2 konkrete spørgsmål, som jeg vil stille til regeringen ved ministeren. Det ene spørgsmål er: hvordan fandt man i den fart frem til en ny og brugbar administrativ metode? Hvem fandt den, og hvori bestod den ændring? Det var det ene sæt spørgsmål. Det andet er: hvordan tryllede man 13 mill. kr. op af en hat, som få timer forinden ikke engang rummede 4 mill. kr.? Hvem var troldmanden, og hvor blev pengene taget fra? Var det fra andre sociale ordninger?

Min konklusion i dette spørgsmål er: denne sag er godt forkludret. For det første af for mange ingredienser, for det andet af for mange kokke tæt ved fadet.

Vort standpunkt kan vi sammenfatte i 3 punkter. For det første: vi har støttet og vi støtter reguleringen til de 106 kr. for sygedagpengene. For det andet: vi har frarådet, og vi fraråder stadig, i utide at tage småbidder ud af dagpengereformen og forsøge at løse sådanne delproblemer i den her foreliggende sammenhæng. Det kommer man ikke skævhederne til livs med, sine steder tværtimod. For det tredje: roderiet omkring ikrafttrædelsestidspunktet har vi ikke noget at gøre med, og vi vil ikke have noget at gøre med det.

Vi har i den meget korte tid, som i den tilspidsede situation var til rådighed, spekuleret noget på, det vil jeg gerne indrømme, på hvilken måde vi bedst kunne lade de tre standpunkter komme til klart udtryk ved de afstemninger, som vi skal have i dag, og som vi skal have på fredag. Helst havde vi udarbejdet ændringsforslag, som klart afspejlede de tre standpunkter. Men der var to grunde, som gjorde, at vi afstod fra noget forsøg. Den første var, at vi af tekniske grunde ville være nået frem til at skulle